

Streszczenie. Katecheza X. Ks. Wojciech Kućko. Formacja pasterzy i liderów ruchów oraz wspólnot w kierunku otwartości i umiejętności rozpoznawania charyzmatów.

Wśród wielu wyzwań naszych czasów bardzo istotnym wydaje się właściwe rozumienie charyzmatów, które są szczególnymi darami dla wspólnoty, w służbie tej wspólnoty. Charyzmat to nadprzyrodzony dar, udzielony przez Chrystusa przez Ducha Świętego w „celu wypełnienia określonej służby we wspólnotie Ludu Bożego”. Nauczanie biblijne, będące podstawą katolickiego rozumienia charyzmatów, było w kolejnych wiekach punktem wyjścia do interpretacji różnych fenomenów religijnych, związanych z rozwojem szczególnych łask Ducha Świętego u niektórych wyznawców Jezusa.

Pomocą w ocenie darów charyzmatycznych jest opublikowany w 2016 roku dokument Kongregacji Nauki Wiary *Iuvenescit Ecclesia*. Rozeznawanie darów, które nie jest procesem łatwym ani krótkim, kierować się powinno ośmioma poniższymi kryteriami, rozpracowanymi przez autorów watykańskiego listu.

1. *Prymat powołania każdego chrześcijanina do świętości*. Fundamentalne jest pytanie o to, do czego prowadzi używanie danego daru, czy dzięki niemu rośnie miłość między ludźmi i dążenie do świętości.
2. *Zaangażowanie w misyjne głoszenie Ewangelii*. Kryterium to wskazuje na konieczność ewangelizacji, która wypływać powinna z każdego działania chrześcijanina.
3. *Wyznanie wiary katolickiej*. To bardzo istotny element rozeznania, odwołuje się do oceny charyzmatu w świetle tego, czego uczy Kościół.
4. *Świadectwo rzeczywistej komunii z całym Kościołem*. To bardzo ważne kryterium odwołuje się do Pawłowego wymogu służby wspólnoty. Człowiek obdarzony charyzmatami winien w sposób synowski odnosić się „do papieża, który jest trwałym i widzialnym źródłem jedności Kościoła powszechnego” i do biskupa, będącego „widzialnym źródłem i fundamentem jedności Kościoła partykularnego”.
5. *Uznanie i szacunek dla wzajemnej komplementarności innych komponentów charyzmatycznych w Kościele*. Charyzmat jest rozeznawany we wspólnoty Kościoła, dlatego nie może służyć podziałom, wywyższaniu się albo deprecjonowaniu innych obdarowanych.
6. *Akceptacja czasu próby w rozpoznawaniu charyzmatów*. W badaniu autentyczności charyzmatu trzeba odnieść się do porównania go z nowymi wymiarami

rzeczywistości wiary oraz z utrapieniami ducha, co ma pokazać związek daru łaski z rzeczywistością Krzyża naszego Pana.

7. *Obecność darów duchowych.* Autorzy watykańskiego dokumentu wymieniają następujące: miłość, radość, pokój i człowieczeństwo, gorliwe życie życiem Kościoła, większe żywe zaangażowanie w słuchanie i rozważanie Słowa Bożego, ożywienie umiłowania modlitwy, kontemplacji, życia liturgicznego i sakramentalnego, działalność na rzecz wzrostu powołań do chrześcijańskiego małżeństwa, do sakramentalnego kapłaństwa i do życia konsekrowanego.
8. *Wymiar społeczny ewangelizacji.* Człowiek obdarowany to także ten, który wiarę chce przekazać dalej. Ma być świadkiem Zmartwychwstałego, głoszącym Jego prawdę słowami, jak i żywym świadectwem uczynków, poprzez dzieła miłosierdzia, braterstwa i solidarności.

Wspomniane kryteria są zaproszeniem do dostrzegania działania Bożego Ducha wśród wierzących, ale również do czujności i ostrożności w ocenie pewnych zjawisk.

Duch Święty działa we wspólnocie wierzących. Kościół posiada właściwe środki i sposoby uczciwego i prawdziwego odczytywania znaków tej działalności w świecie. Skoro sam Chrystus założył Kościół i dał mu taką władzę, wierni winni w posłuszeństwie przyjmować rozeznanie, którego w dziedzinie charyzmatów dokonują kompetentne osoby we wspólnocie.